

Jelikož pro případ tento rozhodným jest ustanovení § 222. ex. ř., nelze také žalované upříti, aby tohoto svého práva použila a bylo proto celé vedení sporu, které ustanovení § 222. ex. ř. odstraniti hledí, hned z počátku marným.

(Rozh. z 30. prosince 1905, č. 18.165.)

—a.

Usnesení valné hromady společenstva, že bilanční schodek má být kryt odepsáním členských podílů a příplatkem na každý členský podíl, jest platným.

Jedná se o jeden z přčetných případů žaloby Sv.-Václavské záložny, resp. její cessionářky České záložny v Praze.

I. stolice žalobu zamítla s odůvodněním, že usnesení valné hromady příčí se předpisu § 53. zák. o spol., tudíž dle § 11. téhož zák. přípustným není.

II. stol. žalobě vyhověla, připojivši v naduvedené právní otázce podstatně tyto

d ů v o d y:

Usnesení valné hromady stalo se na základě ustanovení čl. 10. společenstevní smlouvy, dle něhož ztráta, kterou vykazuje čistá rozvaha, spadá v první řadě na základní jmění, v druhé řadě na všechny podíly členů, v třetí řadě pak na ostatní jmění všech členů v poměru obnosů jich závodních podílů.

Toto ustanovení smlouvy v odporu s předpisy zákona není. Jest sice pravda, že § 11. zák. z 9. dubna 1873, č. 70 z. ř., připouští o d c h ý l k u stanov pouze v těch bodech, ve kterých tak v ý s l o v n ě zákon dovoluje, a že § 53. téhož zákona úchyly takové, o jakou zde jde, výslovně neobsahuje. Ale § 53. nehledě k tomu, že má na mysli jen případ likvidace nebo konkursu, upravuje ručení členů společenstva vůči věřitelům společenstva, tedy poměry z e v n í, jak vyplývá z celého jeho doslovu, zejména ze slov tam užitých »rukou společnou a nerozdílnou«. Nedá se tedy z něho dovzovati oprávněný úsudek o závazcích člena společenstva vůči společenstvu samému, tudíž o poměrech v n i t ř n í c h; neboť podmínky ručení členů vůči věřitelům společenstva s jedné strany a vůči společenstvu se strany druhé nemusí býti totožny. Proto se § 53. na případ tento vůbec nehodí, již i proto ne, že žalující společenstvo se ani v konkursu, ani v likvidaci nenalezá. Vnitřní poměr členů mezi sebou a k společenstvu upravují dle § 11. zák. o společenstvech toliko a výlučně stanovy. Jelikož pak ustanovení čl. 10. smlouvy společenstevní sv.-václavské záložny upravuje jen úhradu ztrát společenstva č l e n y jeho, tudíž jedině poměr členů ku spole-

členstvu samému, poměr to vnitřní, tedy něco zcela jiného nežli co vypočítává § 53. zák. o spol., nelze důvodně tvrditi, že toto ustanovení smlouvy společenstevní se uchyluje od zákonných předpisů v § 53. obsažených, zejména když ze znění § 5. zák. o spol. (»ve smlouvě společenstevní buďtež uvedeny«) vychází na jevo, že smlouva společenstevní obsahovati může o povinnostech členů vůči společenstvu ještě jiná ustanovení, nežli tam vypočtená, pokud tato neodporují předpisům zákona; ostatně citov. § 5. v č. 6. prohlašuje předpisy o rozdělení zisku a ztráty mezi jednotlivé členy za nutnou součást smlouvy společenstevní, o způsobu pak, jak ztráta se rozdělití má, žádných donucovacích předpisů neobsahuje.

Jest tedy usnesení valné hromady stran repartice ztráty platné, zavazuje všechny členy a také žalovaného, poněvadž členství jeho popíráno nebylo.

Nejvyšší soud dovolání žalovaného nevyhověl, poukávav jej pouze k důvodům rozsudku II. stol., zákonu odpovídajícím.

(Rozh. z 4. ledna 1906, č. 19.559.)*)

Bb.

Z praxe přestupkové.

1.

Praktický případ, týkající se zvláštní ochrany, poskytované zákonem osobám v § 68. tr. zák. jmenovaným, jsou-li ve výkonu

*) K tomu lze ještě dodati: V zákoně o společenstvech výdělkových nestojí, že dalším svým jméním (mimo podíl) ručí členové toliko v případě konkursu a likvidace (jak žalovaní v případech podobných zpravidla namítají); naopak dle §. 2 zák. toho ručí při společenstvech s ručením neobmezeným vůbec solidárně veškerým svým jméním a při společenstvech s ručením obmezeným rovněž i mimo konkurs a likvidaci do stanovami určeného násobného podílů svých. § 53. zabývá se jen zánikem společenstva; pro případ sanace za účelem dalšího trvání společenstva § ten a vůbec celý zákon ustanovení žádného nemá. Mají-li je stanovy, nelze logicky tvrditi, že by odchylovalo se od zákona a bylo z té příčiny dle §. 11 neplatným.

Dlužno ještě podotknouti, že i kdyby pro názor tuto hájený, že přípustnou jest sanace společenstva reparticí schodku i za účelem dalšího jeho trvání ze zákona o společenstvech samého argumenty nepochybně snad neplynuly, nedalo by se zákonodárci insinuoovati zařízení národohospodářsky nepraktické ba přímo zhoubné, že by totiž pro sebe menší schodek — neboť výše schodku o platnosti zásady nemohla by rozhodovati — společenstvo nezbytně a bez milosti muselo do konkursu neb aspoň do likvidace. Vždyť v konkursu neb v likvidaci každý člen dle §. 53. tak jako tak solidárně veškerým svým jméním ručí; moudřejším jest tudíž zajisté ušetřiti společenstvu, chce-li trvati dále, ohromné útraty konkursu neb likvidace.

Poněvadž tudíž v zákonu o společenstvech žádného ustanovení tím méně pak zákazu o sanaci není, dlužno zákon ten v této předůležité otázce vykládati ve smyslu prakticky účelnějším, rozumnějším.

Pozn. zas.